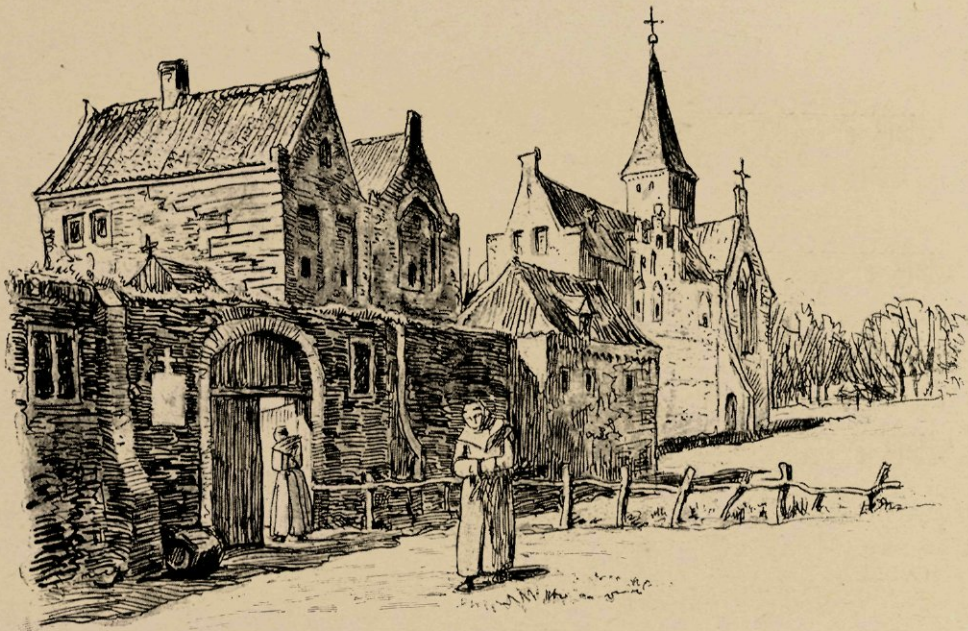

zij, die er het sterkst voor vreesden, bleven op de stadsgrachten, waar men meer beschut was, waar men zeer bruikbare banen ten Kloveniersburgwal en langs den Oude-Zijds-Voorburgwal had aangelegd. De meeste ruimte, het grootste aantal schaatsenrijders, vond men op den Amstel ter hoogte van het Reguliers-hofje, waar vermoeden zich een oogenblik konden verpozen.

Overal aan den Amstel vertoonde zich de eigenaardige ijsmaatschappij, die na een veertien dagen van strenge vorst als door een tooverslag wordt gevormd. Velerlei kleine en groote tenten waren door ondernemende zoetelaars opgericht. De meesten waren als uithangteeken van een hulstkrans en eene oranjevlag voorzien. Men vond er allerlei versnapering, kon er gebraden kastanjes eten, en er warm bier bij drinken; brandewijn werd overal aangeboden, voor de vrouwen wijn met suiker klaar gemaakt. Tafeltjes met snoeperijen voor de

Reguliers-hofje.

jeugd deden zich op naast een tentje, waar de schaatsenrijders hunne zware mantels en huiken in bewaring gaven, waar men band verkocht, om schaatsen aan te binden. Baanvegers strekten overal de hand uit, om duiten te oogsten, terwijl buiten de breede baan der schaatsenrijders een gezelschap kolvers zijne ballen over de spiegelgladde oppervlakte voortjoeg.

Na den noen, de klokke één, trok Bredero de bovendeur van het ouderlijk huis op den Oude-Zijds-Voorburgwal achter zich dicht, en haastte hij zich door de Halsteeg naar den Dam en het Rokin. In de hand droeg hij een paar sterke Bergambachtsche schaatsen met leeren riemen. Schaatsenrijden in den winter, schermen bij Sinjeur Thibault heel het jaar door, waren zijne geliefkoosde lichaams oefeningen. Daarenboven hij muntte in beide kunsten uit, en toonde zoowel in de schermzaal als op het ijs, dat hij zich met de uitstekendste meesters mocht meten. Misschien was zijn hartstocht voor schaatsenrijden, voor het ijsleven in het gemeen, wat te uitbundig. Geheele dagen bracht hij